

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7773-7776/2553

นางสายฝน บุญยพันธ์ กับพวก โจทก์ บริษัทไทยเรยอน จำกัด (มหาชน) จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 119, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ระบุไว้แต่เพียงว่าให้จำเลยจัดหอพักให้แก่พนักงานที่อยู่ต่างจังหวัด มิได้ระบุไว้ว่าต้องจัดให้พักเฉพาะที่หอพักจุด 8 เท่านั้น แม้หอพักจุด 10 จะเปลี่ยนแปลงสภาพความเป็นอยู่ แต่ก็เป็น การเปลี่ยนแปลงในเรื่องความสะดวกสบายเท่านั้น โดยข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างมิได้ระบุรายละเอียดไว้ จึงมิใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้าง เมื่อข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน ระบุเรื่องสวัสดิการหอพักไว้ ดังนั้นการจัดให้มีหอพักจึงเป็นข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน การฝ่าฝืนคำสั่งเกี่ยวกับหอพักจึงเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสี่สำนวนฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้จำเลยเพิกถอนการลงโทษตัดเตือนเป็นหนังสือและการลงโทษพักงาน จำเลยทั้งสี่สำนวนให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานภาค 1 พิพากษายกฟ้อง โจทก์ที่ 7, ที่ 8, ที่ 21 และที่ 22 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ตามบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างระบุไว้แต่เพียงว่าบริษัทยินดีจะจัดหอพักให้แก่พนักงานที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัดและทำงานเพียงคนเดียวให้ตามจำนวนห้องว่างที่มีอยู่ในขณะนั้นโดยยึดถือตำแหน่งงาน อายุงานและอัตราเงินเดือนเป็นหลักในการพิจารณาตามลำดับก่อนหลังบันทึกข้อตกลงดังกล่าวมิได้ระบุไว้โดยเฉพาะว่า จำเลยจะต้องจัดหอพักให้พนักงานเฉพาะจุด 8 เท่านั้น ที่จำเลยให้โจทก์ทั้งสี่และพนักงานอื่นไปอยู่ที่หอพักจุด 10 ก็เป็นไปตามข้อตกลงมิใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างตามที่โจทก์ทั้งสี่อ้างเมื่อสภาพห้องพักจุด 10 ดีกว่าจุด 8 การย้ายหอพักจึงมีลักษณะที่เป็นคุณแก่โจทก์ทั้งสี่และพนักงานอื่น อีกทั้งการย้ายหอพักเนื่องจากจำเลยต้องการใช้พื้นที่บริเวณหอพักจุด 8 ก่อสร้างอาคารโรงงาน จำเลยแจ้งให้โจทก์ทั้งสี่และพนักงานอื่นให้ย้ายหอพักล่วงหน้าแล้วอย่างน้อย 2 ครั้ง แต่โจทก์ทั้งสี่กลับเพิกเฉยจึงเป็นการฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลย ไม่มีเหตุให้เพิกถอนคำสั่ง ที่โจทก์ทั้งสี่อุทธรณ์ว่า หอพักจุด 8 มีห้องน้ำ ห้องครัว และมีขนาดใหญ่กว่าหอพักจุด 10 จำเลยให้โจทก์ทั้งสี่ไปอยู่ในห้องพักที่มีสภาพดีกว่าห้องเดิม ย่อมเป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างที่ไม่เป็นคุณแก่โจทก์ทั้งสี่ จึงใช้บังคับไม่ได้ นั้น เห็นว่า ตามบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ระบุไว้แต่เพียงให้จำเลยจัดหอพักให้แก่พนักงานที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด มิได้ระบุไว้ว่าต้องจัดให้พักเฉพาะที่หอพักจุด 8 เท่านั้น แม้ว่าหอพักจุด 10 จะเปลี่ยนแปลงสภาพความเป็นอยู่แต่ก็เป็น การเปลี่ยนแปลงในเรื่องความสะดวกสบายเท่านั้น โดยข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างมิได้ระบุรายละเอียดไว้จึงมิใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้าง จำเลยสามารถให้โจทก์ทั้งสี่ย้ายไปอยู่หอพักจุด 10 ได้ เมื่อมิใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างจึงไม่จำต้องวินิจฉัยว่าเป็นคุณแก่โจทก์ทั้งสี่หรือไม่ ที่โจทก์ทั้งสี่อุทธรณ์ประการต่อไปว่า การฝ่าฝืนคำสั่งย้ายหอพักไม่เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน

เพราะการย้ายหอพักไม่เกี่ยวกับการทำงานนั้น เห็นว่า ข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำงานเป็นข้อบังคับอยู่ในหมวดที่ 1 ส่วนเรื่องสวัสดิการหอพักกำหนดไว้ในหมวดที่ 2 ดังนั้น การจัดให้มีหอพักจึงเป็นข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน การฝ่าฝืนคำสั่งเกี่ยวกับหอพักจึงเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน จำเลยสามารถออกคำสั่งลงโทษโจทก์ทั้งสี่ได้ ที่ศาลแรงงานภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสี่มานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์โจทก์ทั้งสี่ทุกข้อฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วิเทพ พัชรภิญโญพงศ์ · ดิเรก อิงคนินันท์ · ปัญญา สุทธิบดี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7773-7776/2553>